

have Valgbarhed, uagtet de ingen Valgret have, kunde jo gøre, at selv mange, der var mod Kvinders Valgret, dog kunde anse det for praktisk nyttigt, at de blev valgbar, for at de særlig egnede Gøner, der hos Kvinder maatte findes til Udøvelse af kommunale Hverv, kunde komme paa deres rette Plads. Og det kunde ikke være vanskeligt at paavise ikke saa Omraader, hvor netop Kvindens Arbejde i den kommunale Forvaltning kunde have sin Betydning. I Skoleforholdenes Ordning, i Fattigvæsenets Ordning, i Ordningen af Sygehjælpen og Førførgelsen af Voksne og af Børn osv. osv., kan det dog ikke nægtes, at man under Forhandlingen og Afgørelsen vilde have en virksom Hjælp i dygtige Kvinders Kræfter. Af saadanne Grunde have Forslagsstillerne ment, at der ingen Anledning var til ikke at tage Valgbarheden med som supplerende Bestemmelse, naar Sagen i øvrigt kom frem paany.

Det næste Punkt, hvor en Forstel fra det tidligere gør sig gældende, er i Spørgsmaalet om gifte Kvinders Stilling til Sagen. Saaledes som Forslaget forrige Gang vedtoges, vare de ubetinget udelukkede; der var den Gang kun Tale om Enker og ugifte Kvinder. Smidlertid forekommer det os, at der ingen Grund er til at udelukke gifte Kvinder, naar de møde med de samme Betingelser som de ugifte Kvinder og som Mændene, det vil sige betale selvstændig Stat til Kommunen. Særlig er der jo saa to Arter af gifte Kvinder, som vilde staa i forreste Række med deres Krav, for det første dem, der ifølge Loven af 1880 om Kvinders Raadighed over deres egen Fortjeneste, indtage en Særstilling, dernæst dem, der gennem en Ektepagt have sikret sig en selvstændig Raadighed over deres Formue og Indtægt. Det er de Forandringer, der ere stete med Overslaget, siden det forrige Gang forelaa. At det hele ikke er et ganske ubetydeligt Spørgsmaal, der kun vil komme til at berøre nogle enkelte, viser sig deraf, at ifølge en Opførelse fra 1890, er der i Kjøbenhavn alene 5,287 Kvinder, der ere skattepligtige. Det er ganske vist her ikke opgjort, hvor mange af dem der vare gifte, men det kan vel antages, at i alt Fald en Del af dem er det. Jeg skal saa ikke gaa videre ind paa Sagen, fordi jeg som sagt mener, at den fra forskellige Sider har været debatteret saa ofte, at Tan-

kerne derom maa have klaret sig, og at det derfor vil være muligt forholdsvis hurtigt at kunne føre den videre. Jeg skal kun anbefale den i den Form, hvori den nu foreligger, som et formentlig Udtryk for et Retsfærdighedskræv rundt om i Befolkningen, og jeg ønsker, at det maa lykkes denne Gang, hvad der ikke lykkedes forrige Gang, at saa et Forslag af denne Art vedtaget, ikke blot i den ene Halvdel af Rigsdagen, men i den samlede Rigsdag.

Indenrigsministeren (Fingerslev):

Vi have jo oftere forhandlet om dette Spørgsmaal, Valgret for Kvinder, som Forslagsstillerne nu have givet en noget stærkere Ufsættelse. Om det er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om; det bliver vel en Smagssag. De ærede Forslagsstillerne tænke jo ikke paa i en nær Fremtid at sætte deres Mening igennem; det blev noksom betonet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der sagde, at det en Gang vilde blive gennemført. Med Hensyn til Indenrigsministerens Stilling skal jeg henvise til tidligere Forhandlinger. Jeg har ved en tidligere Lejlighed henvist til Lov af 12te Maj 1882 for Island, som angaar Valgretten, en Lov, som er gennemført, og som er paraferet af den nuværende Minister for Island. Jeg sagde vist den Gang, at jeg ikke saa, at der kunde være noget at erindre imod, at man her i Landet gav de samme Bestemmelser, som man i 1882 har givet for Island. Mere har jeg ikke udtalt, og videre ønsker jeg heller ikke at gaa.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Høgsbro): Da der ikke fremkommer Forslag om Udvalgs Medsættelse, gaar Sagen umiddelbart til anden Behandling, og Endringsforslag kunne indgives i Bureauet til i Morgen Middag. Kl. 1.